

РЕШЕНИЕ

№ 947

гр. София, 14.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 11.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10317** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 166 ДОПК във връзка със Закона за водите /ЗВ/ - чл. 195 б ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 194, ал. 1, т. 1 б. „а“, вр. с чл. 194, ал. 2 ЗВ; чл. 1, ал. 1 б. „а“ и чл. 3, ал. 1, чл. 8, ал. 1, чл.10, ал. 1, т. 2. от Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 154 от 28.07.2000 г. – обн. ДВ бр. 65 / 2000 г., в сила от 01.01.2001 г., изм. и доп., бр. 97/13.11.2001 г., в сила от 13.11.2001 г., изм. с ПМС № 23/02.02.2004 г., ДВ бр. 11 от 2004 г., в сила до 01.01.2012 г. (отм.) - действаща и относима към отчетния период от АУПДВ. [фирма] обжалва Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 55/17.05.2019 г. издаден от Директора на Б. дирекция "И. район" /БДИБР/ - [населено място] към Министерство на околната среда и водите, с който на жалбоподателя е установено публично задължение за периода 01.01.2016 г. – 31.12.2017 г., в размер на: главница 19162,40 лв. и дължима лихва за периода на забава в размер на 3114,17 лв. - представляващо такса за водовземане от повърхностни води по Разрешително № 0771/22.02.2002 г, издадено от м-р на ОСВ, изменно и продължено с разрешително № 0771/2005, продължено с решение № РР-1408/23.01.2012 г., с нов № 31120042, издадено от директор на БД ИБР, за правото на водовземане от повърхностен воден обект, р. М., място на водовземане „бент М.“, с цел на водоползване – напояване, лимит на ползвана вода 8,4 млн. куб. м., краен срок на разрешителното 22.02.2017 г. АУПДВ е обжалван изцяло с твърдение за незаконосъобразност и липса на материална компетентност, както и при неправилно прилагане на материалния закон и

в противоречие със събраните в административното производство доказателства. Възразява се липса на мотиви на АУПДВ, процесуални нарушения при съставяне на КП – съставени едностранно от БД ИБР, без присъствие и покана към служител на жалбоподателя.

Ответникът Директор на Б. дирекция "И. район" - [населено място], чрез процесуален представител оспорва жалбата. Счита оспорения АУПДВ за незаконосъобразен, тъй като сравнен със заключението на вещото лице, изслушано по искане на жалбоподателя, АУПДВ е за сума значително по ниска от дължимата, във връзка с проверките, които са извършвани.

Жалбата е подадена в 14 дневен срок от адресат на неблагоприятен административен акт /според заверено копие на известие за доставяне и съдържанието на пратката АУПДВ е връчен на 31.05.2019 г.; жалбата е подадена чрез органа-издател на 03.06.2019 г.

Оспореният АУПДВ № 55/17.05.2019 г. е издаден от Директора на Б. дирекция "И. район" /БДИБР/ - [населено място], в съответствие с чл. 195б ал. 1 ЗВ.

По силата на чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК, публични са държавните и общинските вземания за такси, установени по основание със закон. Основанието за дължимост на такси за ползване на воден обект е регламентирано със ЗВ. В разрешително № 0771/22.02.2002 г. са посочени начален и краен срок на действие: 22.02.2002 г. – 22.02.2017 г./според решение № РР-1408/23.012012 разрешителното се преномерираща №31120042, като става неразделна част от РВползване от 2002 г./ и таксата за ползване по реда на Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект, както и други реквизити на самото разрешително. Не е спорно, че изобщо срокът на разрешително е изтекъл на 22.02.2017 г. Не е спорно, че водоползването, чрез водовземане е за конкретен период от календарна година, м. април – октомври за годината.

Според фактическите основания в обстоятелствената част на АУПДВ: Разрешително № 0771/22.02.2002 г. (31120042), издадено на [фирма] – клон П. е за право на водоползване за напояване.

На 05.04.2018 г. от страна на младши експерт към дирекция „контрол“ при БД ИБР, без да има данни да е уведомено дружеството жалбоподател е съставен КП № ПВ3-060. В този КП, но на основание КП № ПВ2-20/20.02.2017 г., приложен по административната преписка, но съставен една година преди цитирания в АУПДВ КП № ПВ3-060 административният орган е приел, че за период 01.01.2016 – 31.12.2016 г., дружеството е декларирало за водоползване 8400 куб.м. вода. В КП № ПВ2-20/20.02.2017 г., се сочи разходвана вода за водоползване 9082400 куб.м., стойностена на 9082,4 лв. Не се спори, че КП са съставени по документи – декларации от жалбоподателя за 2016 и 2017 г. почл. 194б от ЗВ

В хода на процедурата по искане на жалбоподателя е назначена СИЕ, според която проверките от страна на БД ИБР са правени по документи за 2016 г., като в заключението са възпроизведени констатациите от КП № ПВ3-060. ПО отношение на частта от АУПДВ, отнасяща се за 2017 г., вещото лице е категорично, че въведената величина на държавно вземане от 10 080 лева е на база изчисления по реда на § 9 от ПЗР ЗВ Когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за

издаване или преоформяне на разрешителното му. Действително разрешителното е било с валидност до 22.02.2017 г., а от този период до 31.12.2019 г. жалбоподателят е извършвал водоползване, като при този механизъм на изчисление е посочена дължимата сума за 2017 г. от 10080 лв. Вещото лице е установило, че за този период изпълнителен директор на [фирма] е декларирал 12280800 куб. метра. Явяват се разлики в констатациите на ответника, което мотивира представителя да поиска отмяна на АУПДВ и връщане на преписката за изготвяне на нов АУПДВ. Като процедурен способ това не може да се извърши от страна на съда, тъй като не може да се влошава положението на жалбоподателя

Според чл. 195б ал. 1 и ал. 2 ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс. Актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1/ извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2/ платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3/ покана към лицето за доброволно изпълнение; 4/ констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението.

Съдържанието на административната преписка потвърждава формално спазване на изискванията за осъществяване на проверка/контрол, документиране на установените факти и обстоятелства и запознаване на проверения субект с резултатите от документалната проверка.

АУПДВ е издаден в предвидената писмена форма, при наличие на фактически основания и въз основа на писмени документи, съгласно чл. 195б ал. 2 ЗВ. Жалбоподателят е бил уведомен с покана изх. № ПО-02-204/21.03.2019 г. издадена от Директор на БДИБР /л.16,17/, в която е посочено, че ще се предприемат действия за принудително събиране, ако не изпълни задължението си в указания 7- дневен срок от получаване на поканата. С поканата не изпратено приложение КП № ПВЗ-060/05.04.2018 и КП ПВЗ-217 –30.08.2018 г. и същата съдържа правно основание за задължението, за доброволното изпълнение на което е поканено търговското дружество – чл. 194, ал. 4 ЗВ.

АУПДВ е издаден в съответствие със специалното изискване на чл. 195б ал. 2 ЗВ – преписката съдържа констативни протоколи от извършен контрол за изпълнение на задължението и в частност КП, на които се е позовал административния орган. Основанието за дължимост на процесната такса е регламентирано със Закона за водите, като в чл. 194, ал. 6 ЗВ е предвидено конкретния размер на задължението да се определя съгласно подзаконов нормативен акт. В АУПДВ е посочен период на дължимост на лихвите. Размерът на лихвите е съответен на посочения в АУПДВ период до дата на издаване на акта – таксата е годишна.

Оспореният акт е издаден от Директора на Б. дирекция, „И. район“, който съгласно разпоредбата на чл. 195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

В конкретния случай фактът на неплащане на таксата е установен с констативния акт, за стойности на задължението по ниски от това, което е установено като количество на ползвана вода.

Съгласно чл. 194б от ЗВ в редакцията към датата на възникване на задължението ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се изчислява таксата. По така подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията съгласно чл. 194б, ал.3 от ЗВ. При съответствие на информацията по ал. 1 с условията по ал. 3 директорът на басейнова дирекция уведомява писмено титуляря на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена. Съгласно чл. 21, ал.1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата) таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година.

В случая декларациите са подадени в срок. Ответникът е извършил проверка по декларацията в съответствие с чл. 194б, ал.3 от ЗВ, като видно от КП данните при проверката не съответстват с тези в декларацията. За 2016 г., е декларирано количество от 8409600 куб.метра, реално ползвано 9082400 куб.метра. За 2017 г., без разрешително за водоползване, т.е. с изтекъл срок жалбоподателят заявява 8400000 куб. метра, на база проверка и съставен протокол ПВЗ-060/05.04.2018 г. определена такса за водоползване за 2017 г. 10080 лева, а според заключението на вещото лице, отнетото количество вода е 12280800 куб. метра. В резултат е определил размер, който жалбоподателят е могъл да изчисли, доколкото изходните данни и ползваната формула са същите.

Срокът, в който титулярят на разрешителното е длъжен да внесе по посочените в чл. 195а сметки таксата, чийто размер е определил и декларирал, е регламентиран нормативно, независимо от това, че към този момент не е в закона, а в тарифата, издадена на основание, посочено в закона. За определянето на размера на таксата не е задължително да бъде изпратено уведомление за това, че определеният от самото задължено лице такъв съответства на нормативните изисквания и установените от административния орган при проверките данни. В този смисъл са изложените мотиви и в редица решения на Върховния административен съд като решение № 8070 от 29.05.2019 г. по адм. д. № 8384/2018 г., решение № 9395 от 19.06.2019 г. по адм. д. № 500/2019 г., РЕШЕНИЕ № 16182 ОТ 28.11.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 7663/2019 Г., I ОТД. НА ВАС и др. Поради това са неоснователни възраженията на жалбоподателя за неизпълнение на чл. 194б, ал.3 и 4 от ЗВ, тъй като процесният АУПДВ не е издаден поради установени несъответствия в размера на таксата, а на основание чл. 21, ал.1 от Тарифата – за невнасяне на дължимата такса в срок. В действителност, което се потвърди и от становище на представител на ответника, административният орган е следвало да издаде АУПДВ за сума, по висока от търсената. Тъй като това не е сторено, не може да се приеме, че обжалвания АУПДВ е незаконосъобразен, в какъвто смисъл е становището на ответника и следва да се отмени, като се върне за издаване на нов акт. Всъщност между жалбоподателя и ответника съществува спор относно действително изразходваното количество водни маси през периода тъй като посоченото от жалбоподателя в декларацията и установеното от ответника в АУПДВ е в несъответствие. Отнетите количества вода за водоползване от жалбоподателя са в

надвишение на декларираните. Безспорно е, че не са заплатени, в срока, указан от ответника и правилно е издаден АУПДВ. По делото няма спор и че дружеството не е заплатило дължимата такса за процесния период. Правилно е определена и дължимата лихва.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 55/17.05.2019 г., издаден от Директора на Б. дирекция "И. район".

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред ВАС.

Съдия